קטע מדברי ראש הממשלה מנחם בגין בכנסת

ירושלים, כ"א באדר תשל"ט, 20 במרס 1979

[.....]

אני עובר לעניין רציני מאוד והוא עניין הנפט. אדוני היושב ראש, מוריי ורבותיי חברי הכנסת, הצריכה השנתית של ישראל היא בין 8 ל־9 מיליון טון נפט. זוהי בעיה חיונית לנו לא רק כדי שאזרחי ישראל יוכלו לנסוע במכוניות ולא רק כדי שגלגלי התעשייה שלנו – אנחנו מדינה מתועשת – יוכלו להסתובב ופועלינו יוכלו לעבוד, אלא זוהי בעיה חיונית לקיומה של כל מערכת ההגנה שלנו, ודי לחכימא ברמיזא.

[.....]

עכשיו אני רוצה להודיע לכנסת כי הממשלה נהגה בזהירות בקשר עם הבעיה החשובה הזאת. עוד לפני המהפכה באיראן אנחנו שמענו מפיו של השאה שתי הודעות שהדאיגו אותנו, כשהוא עדיין היה בשליטה מוחלטת באיראן. השאה התבטא בפומבי כך: אם באחד הימים מועצת הביטחון או ארצות הברית של אמריקה או המעצמות הגדולות יחליטו על חרם נפט על ישראל, איראן תצטרף לחרם הזה. הזמנתי את שר האנרגיה הטוב שלנו, הפניתי את תשומת לבו לשתי ההודעות האלו של השאה ואמרתי לו, חבר הכנסת [פסח] גרופר, לא לך אלא לחבר הממשלה, מר [יצחק] מודעי: ידידי, אל תחכה. לך וחפש מקורות אחרים, והלך וחיפש ומצא.

לכן, כפי ששמתם לב, מוריי ורבותיי, לאחר שאיראן הפסיקה את אספקת הנפט, אפילו טיפה אחת של נפט בעקבות המהפכה החומיינית, אשר חלקים בעולם רואים בה מהפכה מתקדמת – אוי לאוזניים שכך שומעות – לאחר המהפכה החומיינית הזאת לא פנינו לארצות הברית ולא ביקשנו שהיא תקיים את ההתחייבות שהיא נתנה לקודמי, חבר הכנסת [יצחק] רבין, בשנת 1975 לאחר שעזבנו את אבו רודס, התחייבות חשובה מאוד: אספקת כל צורכי הנפט ל־5 שנים תמימות. לא פנינו ואנחנו נעשה הכול כדי שלא נצטרך לפנות. אני מקווה שגם נצליח בכך, אבל העניין הוא חשוב ביותר.

[.....]